

Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ εἰσαγγελέως ἀνακεφαλαιώσας τῆς συζήτησεως κατέδειξεν ἀποδείξεις τόσον ἐπιδαρυντικὰς, ὥστε ὁ ἀτυχὴς Κάρλος κατεδικάσθη εἰς θάνατον.

Ἐνῷ ταῦτα ἐγίνοντο, ἡ ὥραία Καρλόττα εἶχε μεταρρηθῇ εἰς τὴν οἰκίαν της, βεβουλισμένη εἰς ἀπάθειάν τινα ἀπὸ τὴν ὅποιαν δὲν θὰ ἐξηρχετο εἰμὴ διὰ τὴν αἰσθανθῇ μὲ περισσοτέρον ἄδημονίαν ὅλην τὴν δυστυχίαν ἢ ὅποια τὴν ἐπλάκωσε. Διὰ πολλὰς ἡμέρας ἔμενε κλινῆρης, ἀγνοοῦσα τὴν φρικτὴν τύχην τοῦ ἐραστοῦ της. Τελευταίον ἠθάνθη ἐαυτὴν εἰς κατὰστασιν νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν κλινὴν, καὶ ἀδύνατος ἀκόμη, ὑπῆγε νὰ ἀναλάβῃ τὴν συνήθη αὐτῆς θέσιν εἰς τὸν κοιτῶνα καὶ ὅστις τόσον συχὰ ὑπῆρξε μάρτυς τῶν τρυφερῶν λόγων τοῦ Καρόλου. Μόλις ἠμποροῦσε νὰ σχετίζῃ τὰ γεγονότα, ὁμοιάζοντα τὸν ἐξαίφνης ἀπὸ τρομερὸν δειρὸν ἐξυπηλάντα. Οἱ πλήρεις δακρυῶν ὀφθαλμοὶ της ἐπλανῶντο εἰς τὸν δίσκον τῆς Σελήνης, τῆς ὁποίας αἱ ἀκτίνες ἐπαλλοῦντο εἰς τὴν ἐπιφάνειαν γαλιηνίαθας θαλάσσης. Ἀπὸ τὸ παραθυρὸν ἐκεῖνον ποσάκις εἶχε παραμονεύει τὸν ἐστολισμένον ἱστὸν τοῦ πλοικαρίου τοῦ μνηστῆρός της. Ποσάκις εἶχεν ἀκούσει ἐκεῖθεν τὴν γλῶσσαν τοῦ ἀγνωτέρου ἔρωτος.

Ἡ παρουσία τοῦ Βαν Ἀκερ, ἀντιζήλου τοῦ Καρόλου, τὴν ἀνεκάλεσεν ἀπὸ τὰς βαθεῖας σκέψεις της. Τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ἡ Καρλόττα ποτὲ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ὑποφέρῃ, καὶ διότι μυστήριόν τι ἐκάλυπτε πάντοτε τὰς ἐπισκέψεις του, καὶ διότι ἐκεῖνος εἶχεν ὀρκισθῇ μῖσος κατὰ τοῦ ἐραστοῦ της. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἴπωμεν ὅτι Βαν Ἀκερ ἦτο τὸ πλαστὸν ὄνομα τοῦ ἀρχιλήγου, τοῦ ὁποίου τὸν πρὸς τὸν νέον τῆς Βλανκανβέργης ἔσω-α γνωρίζουν ἤδη οἱ ἀναγνώστῃ μας. Αὐτὸς εὐμενῆς πλησίον τῆς κόρης πρὶν σχεδὸν αὐτὴ ἐνοήσῃ τὴν παρουσίαν του.

Σατανικὴ χαρὰ ἔλαμπεν εἰς τὰ βλέμματά του ἡ Καρλόττα ἀντριχίλασε, χωρὶς νὰ ἤξευρε τὴν αἰτίαν, βλέπουσα ἐνυτὴ, μόνην κατὰ πρόσωπον ἐκείνου τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀπορρίψει τὸν ἔρωτα. Τελευταίον αὐτὸς ἐμειδίασε σαρκαστικῶς καὶ ἀπέκλυσε πρὸς ἐκείνην βραδέως τὰς ἐξῆς λέξεις. « Κατήντησες λοιπὸν νὰ θρηνησῇ τὴν τύχην σου; ἐγὼ σοῦ τὸ εἶχα προειπεῖ καὶ μολοντοῦτο σὺ καταφρονουσες τὴν πρόβησίν μου, ἄλλη ὁμιλίαν δὲν εἶχες εἰμὴ περὶ τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν τὰς ὁποίας θὰ ἔζῃς μὲ ἐκεῖνον ὅστις ὀνομάζω ἀποθνήσκει! » Ἡ Καρλόττα ἀντριχίλασε. — « Ὁνομάζω ἀποθνήσκει! ἐκραύγασεν, τί ἐννοεῖς μὲ τοῦτο; οἱ λόγοι σου δὲν εἶναι σκοτεινοί! ὁ Κάρλος κηρυχθεὶς ἐνοχος κατεδικάσθη εἰς θάνατον. — ὅχι, ὅχι ἀδύνατον! ὀρκίζομαι εἰς τὴν ψυχὴν μου ὅτι εἶναι ἀθῶος, μολοντότι ἀγνοῶ σχεδὸν διατὶ κατηγορεῖται! — Διὰ μικρὸν πρᾶγμα τῶνόντι! καὶ διαβολικὸν μεϊδίημα συνέστειλε τοὺς χαρακτῆρας ἐκείνου τοῦ σκληροῦ ἀνθρώπου ὅστις εὐχαριστεῖτο νὰ ἐκδικεῖται, ἐμπήγων τὸν ἔφορος εἰς τὴν καρδίαν τοῦ θύματος. — « Διὰ τὸν φόνον! » ἀνέλαβεν ἡ κόρη ἀπόπληκτος καλύπτουσα τὸ πρόσωπον μὲ τὰς δύο χεῖρας της καὶ κλαίοντα πικρῶς. » Ἀληθινὰ, ἀπεκρίθη ψυχρὰ ὁ ἀρχιλήγης, διὰ φόνον συνωδευμένον μὲ κλοπὴν καὶ ὅχι μόνον κατηγορήθη ἀλλ' ἐδικά

σθη καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ταῦτα πάντα εἰς αἰτίας σου, σοῦ τὴν ὅποιαν ἐλάτρευεν.

— Μαγάλε Θεέ, ἐκραύγασεν ἡ κόρη ἐν ἀπαίσει, ἐξηγήσου, ἄνθρωπε μυστηριώδη, ἐξηγήσου, καὶ ἀνέμω προέκυψε νὰ συντριβῇ ἡ καρδία μου. καὶ ἐστρεψάσας χεῖρας, ἐν φρικτῇ ἀδημονίᾳ.

— Ἦσυχασε λοιπὸν ὀλίγον, καὶ ἄκουσε τὴν τύχην σου καὶ τὴν τύχην τοῦ αὐθάδους ἐκείνου ὅστις ἐλάτρευε νὰ γείνη ἀντεραστής μου. Ὁ Κάρλος εἶναι ἀθῶος, ἀθῶος ὡς τὸ πρὸ μικροῦ γεννηθὲν βρέφος. — Ἀχ! σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς παρηγορητικούς τούτους λόγους! καὶ, γονυπετήσας ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐβόλησεν τὴν χεῖρά του εἰς τὰ χεῖρά της. ἔτο εὐλογημένης ἐλευθερόνεται λοιπὸν ὀγγίγωρα; — παντάπασι ἀνέλαβεν ὁ σκληρὸς μὲ τόνον αὐστηρὸν, καὶ ἀποσύρων τὴν χεῖρά του ἐγὼ ἐσκέυωρσα θλα ταῦτα, καὶ θέλω ἔτι νὰ ἰδῶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου μου. ἐμὲ πρέπει νὰ θεωρῆς ὡς τὸν ἀληθῆ φονέα, ἐμὲ τὸν ὁποῖον ἐτόλμας ν' ἀποώσῃς, ἐμὲ τὸν ὁποῖον κατεδέχθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν σύζευγιν! ἐμὲ (καὶ ὕψους φοβερὰν τὴν φωνήν) τὸν Μαῦρον! τὸν ἀρχιλήγην!

Ἡ Καρλόττα δὲν ἤκουσε περισσότερα. ὅσα κρημνίσθη ἔξληθεν ἀπὸ τὸ στήθος της, καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος κατὰ γῆς ἡ κεφαλὴ της ἐκτύπησε δυνατὰ εἰς τὸν λίθου καὶ τὸ αἷμα ἀνέβλυσε ἄφρονον. Ὁ Μαῦρος ἐκείνην καὶ ἐπερίμενε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποτομῆς καὶ ἀγρίως φανερώσεώς του. Ἐφθεῖς ἐξω τῆς καλύβης ἀφῶ πρὸς τὸν ἐξετόξευσε τὸ ὄνομά του ὡς ἄρον, καὶ κλείσας μετὰ τὴν κλείδα τὴν θύραν, ἐτράπη εἰς φυγὴν, πληγῇ σατανικῆς χαρᾶς διὰ τὸν θρίαμβον τὸν ὁποῖον ἡ ἐκτέλεσις του εἶχε κερδήσει ἐναντίον τῆς ἀτυχῆς κόρης.

ΚΕΦ. ΠΕΜΠΤΟΝ.

Λαμπρὸς εἶχεν ἀνατείλει ὁ ἥλιος εἰς τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν γῆν ἐπεκράτει ἐντέλῃ γαλήνῃ τὰ κύματα ἐκίπτοντο ἀθηνῶς τὸ ἐν ἐπὶ τῆς ἄλλου, καὶ γλυκοὺς ἑρπυροὺς ἐδρόσιζε τὸν καύσωνα τῆς ἀρξάμενης ἡμέρας. Ὡς ἐν γένει ἡ φύσις ἐμειδίει τὸν αἰγιαλὸν ἐφαίνοντο πολλοὶ ἀλιεῖς διεσπινόμενοι πρὸς τὰ πλοισία των διὰ νὰ ἀνοιγθῶσιν εἰς τὴν θάλασσαν. ὁ ἄλλος ἐπαίειν εἰς τὰ ἱστία τὰ ὅποια εἶναι ἐλαφρῶς φουσκωμένα, καὶ τὰ σχοινία ἤγγιζον εἰς τὸν κρήκους. Οἱ ἀλιεῖς ἀνεχώρησαν ἀφῶ πρῶτον ἀπεγείνησαν ἄλλος τὴν σύζυγον, ἄλλος τὴν ἐρωμένην, ἄλλος τὴν γεραίαν μητέρα του, καὶ μετ' ὀλίγον τὰ πλοισία ἐφαίνοντο ὡς σημεῖα εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Τὸ ὠρολόγιον ἐσήμανε τὴν ἐβδόμην καὶ οἱ γυναικες καὶ τὰ παῖδιά ἤρχισαν πάλιν τὰς συνήθεις ἐργασίας των.

Μισροὶ ἐπρόκειτο νὰ περάσωσιν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τῆς Καρλόττης, καὶ ἀπεράσισαν νὰ ἀναβῶσιν ἐπὶ τὴν νὰ τὴν παρηγορήσωσι διότι πραγματικῶς δὲν ἐννοεῖται ὅτι ὁ Κάρλος κατεδικάσθη.

Ποτὲ δὲν ὑπέθετον τὸ βάθος τῆς ἀδύστατος εἰς τὴν ὅποιαν ἦτο βεβουλισμένη ἡ νέα.